

Самойленко Руслан Александрович

Я, Самойленко Тетяна Миколаївка мама загиблого військовослужбовця Самойленко Руслана Александровича (27.02.82р - 13.03.22р) позивний "Сем" маютер - ерпсанти, командир взводу технічних засобів розвідки 46 батальйону "Докбас" 54 бригади.

Мій син був завжди веселим товаришеским хлопцем. Цього стовувало багато друзів, яких він підтримував та допомагав їм, в шкільні роки був розбишака, екому подобалась історія та спорт.

Руслан з самого дитинства мріяв стати військовослужбовцем, бо і саме зростає в родині військового.

Меня строкової служби підписав перший контракт в 2007 році. Служба йому подобалась, давала йому, де він зустрів велику кількість справлених друзів.

Роки служби минали на рідній Донеччині.

В 2004 році та 2006 році був учасником шмертворчої місії України в Іраку. Був наймолодшим серед шмертворців. Навіть його особисте життя було пов'язане з військовою службою в бригаді він зустрів декількох друзів.

Руслан показує все любив красуно докучу та свого кораб. рога сика, що їде по етонам батька. В 2014 році одним з перших став на зачет Ізатківщини боронити військову частину в м. Грачмурт. І подальшому теоркоразово виконував завдання в секторі АТО/ООС. Син зовсім не чувсь своє життя без військової служби. Був добрим командиром, користувався авторитетом серед підлеглих та офіцерів. Через декілька років мав підти на пенсію по вислужці років, і зовсім не знав чим займатись в цивільному житті.

Повномасштабне вторгнення 2022 року зустрів на поземіях біля м. Волноваха, Донецької обл.

Де на псалъ заступ в 13 березня 2022 року при виконанні службових обов'язків, син приветив показу 20 років свого життя в військовій службі. А за безміг відзнак та нагород, серед яких орден "За Мужність II ступеня" та відзнака "За відвагу батальйону Докбас" (посмертно).

Мешкаєть що мій син був мужниим та хоробрим військовим, любив сика та братом, найкращим татом.

